

Skärstad kyrka 2020

Foto: Maths Linder

Där finns också det runda färgglada rosenfönstret med sin symbolik. Varför plockades det bort? Allt har sin tid och vår kyrka ska ju inte enbart vara museal utan följa med i sin tid och berätta om den stora berättelsen här och nu. Hur hade vi annars kunnat få benämna Jahve vid namn, då uttrycktes namnet inte högt. Om du står och ser på vår predikstol så står det i guldskrift Jahve med vokaler, som prickar i det hebreiska språket blir det Adonai och fick sägas högt och det betyder Herren, eller som jag oftast säger högt GUD.

Jag kan inte släppa vindsrummet i tanken som är fyllt av det gamla. Visste du att där finns ett oblatjärn i smide med oblatstanser. Hemmabak för det heliga brödet! Till begravning fanns prestaver, florbhängda stavar, som bars runt kistan. För att kistan skulle kunna sänkas, hittar jag ett antal handgjorda grävsparar som användes för alla jordgravar. Då var det enda alternativet. Innan eldbegängelsen tid som är ett mera nutida begrepp. Numera uttrycks det som kremering och blivit alltmer vanligt vid begravningsriten. Men nu var jag utanför socken- kyrkans väggar. Innanför porten i kyrkan börjar ett Vapenhus. Om du går uppför trappan som är huvudingången. Vapenhuset är förrummet i en kyrka.

Tidigare trodde man att männen lade ifrån sig sina vapen innan de gick in i kyrkan. Idag ifrågasätter forskare den gamla föreställningen och tror istället att vapenhusen användes som vaktlokaler och förråd av bybefolkningens vapen när ofred hotade. Oavsett är tänket att lägga bort "ofridstankar" och gå in och fira gudstjänst tillsammans. Men numera är det bättre att gå in sidoringen, inte ett trapp-

steg i vägen och kyrkporten är inte trång, utan kan vara vidöppen för dig och mig! Om du gör det, gå gärna bort till Vapenhuset och se på informativa bilder, skisser och korta förklaringar på mycket av kyrkans ärvda då. Då i det perspektivet ska det vara kyrkorna. Det har funnits ett antal kyrkor före nu och lite av varje av interiörer återfinns idag. Historiens vingslag. Det kallar jag kyrkrötter!

Andra rötter som numera är spridda såväl i den stora som lilla kyrksalen är profettavlor, som varit ute i förskingringen och nyttjats både till det ena som det andra. Bl a som innetak i trappor. klädkammare och skafferi runt gårdarna här omkring – men flertalet är numera åter i kyrkan. En jag nämner här handlar om Mose, som fått en märklig gloria, eller är det något som skrämmer honom? Håret reser sig eller är det sävhavets vass?! *Herren, din Gud ska låta en profet lik mig träda fram hos dig ur dina bröders led.* Honom skall ni lyssna till. *5 Mosebok, kap 18:15. Ett häfte sammanställt inför vägkyrkan 2017.* Nog om profeterna.

Ett annat sändebud är dopängeln som svävar vid dopfunten, även om funten är ganska ny är inte själva dopskålen eller ängeln det, utan har med 1700talet att göra. Om ängeln svävar på ena sidan i kyrkorummet så svävar duvan som på den andra, och om ängeln är ett sändebud som både då och nu vill uttrycka sig till oss om; *Var inte rädd... ty ingenting är omöjligt för Gud* så får duvan stå och fridshälsning men också Guds rösten som säger; *Detta är min älskade son.*

Och det var då när *Här börjar glädjebudet om Jesus Kristus, Guds son* och det är nu som både kyrkobyggnaden och vi som samlas i den är härvarande i tankekornets virvlande, där himmel möter jord! Och jag gluttar ned genom gallret och tänker: om dessa stenar kunde berätta...

Vill du följa med och se lite djupare, lägre eller högre – Hör gärna då av dig!

Krister J Clifford kyrkoherde

Ps – fråga gärna ännu mera vid sommarkyrkans/ vägkyrkans period i Skärstad kyrka